

Comunicarea în cadrul grupului

Comunicare reprezintă înștiințare, știre, veste, raport, relație, legătură. Cam acestea ar fi sinonimele care ne sunt oferite de către dictionarul explicativ pentru comunicare. Deși pare simplu înțelesul comunicării este mult mai complex și plin de substrat. Comunicarea are o mulțime de înțelesuri, o mulțime de scopuri și cam tot atâtea metode de exprimare și manifestare. Nu există o definiție concretă a comunicării însă se poate spune cel puțin că, comunicarea înseamnă transmiterea intenționată a datelor, a informației.

Ce se înțelege prin comunicare:

- o provocare constantă pentru psihologia socială;
- o activitate;
- satisfacerea nevoile personale;
- legătura între oameni, etc.

Societatea continua sa existe prin transmitere, prin comunicare, dar este corect sa spunem ca ea exista in transmitere si in comunicare. Este mai mult decat o legatura verbala intre cuvinte precum comun, comunitate, comunicare. Oamenii traiesc in comunitate in virtutea lucrurilor pe care le au in comun; iar comunicarea este modalitatea prin care ei ajung sa dețina in comun aceste lucruri. Pentru a forma o comunitate sau o societate , ei trebuie sa aibă in comun scopuri, convingeri aspirații, cunostințe - o intelegere comuna - "același spirit" cum spun sociologii. Comunicarea este cea care asigura dispoziții emoționale si intelectuale asemanatoare, moduri similare de a raspunde la așteptări și cerințe.

Comunicarea se realizează pe trei niveluri:

1. Logic
2. Paraverbal
3. Nonverbal

Dintre acestea, nivelul logic (deci cel al cuvintelor) reprezinta doar 7% din totalul actului de comunicare; 38% are loc la nivel paraverbal (ton, volum, viteza de rostire...) si 55% la nivelul nonverbal (expresia faciala, pozitia, miscarea, imbracamintea etc.).

Daca intre aceste niveluri nu sunt contradicții, comunicarea poate fi eficaçe.

Daca insa intre niveluri exista contradicții, mesajul transmis nu va avea efectul scontat.

Tipuri de comunicare:

- Comunicarea intrapersonala . Este comunicarea în și catre sine.
- Comunicarea interpersonală. Este comunicarea între oameni.
- Comunicarea de grup. Este comunicarea între membrii grupurilor și comunicarea dintre oamenii din grupuri cu alți oameni.
- Comunicarea de masa. Este comunicarea primită de sau folosita de un numar mare de oameni.

Scopul comunicării:

- sa atenționam pe alții.
- sa informam pe alții.
- sa explicam ceva.
- sa distrăm.
- sa descriem.
- sa convingem, etc.

Pentru a descrie numeroasele înțelesuri ale comunicării pe care o folosim și o trăim zilnic, folosim următorii trei termeni:

a. Forma comunicării

Este un mod al comunicării așa cum sunt vorbirea, scrierea sau desenul. Aceste forme sunt distincte și separate una de alta așa de mult, încât au sistemul lor propriu pentru transmiterea mesajelor. Astfel, când semnele sunt făcute pe foaia de hârtie potrivit anumitor reguli (cum sunt cele ale gramaticii și ortografiei), atunci noi cream cuvinte și "forma" scrierii.

b. Mediul comunicării

Este un mijloc al comunicării care combina mai multe forme. Un mediu adesea poate implica utilizarea tehnologiei așa ca acesta este dincolo de controlul nostru. Spre exemplu, o carte este un mediu care folosește forme ale comunicării precum sunt cuvintele, imaginile și desenele.

c. Media

Sunt acele mijloace de comunicare în masa care s-au constituit într-un grup propriu. Exemple binecunoscute sunt radioul, televiziunea, cinematograful, ziarele și revistele. Toate acestea sunt distincte și prin modul prin care pot include un număr de forme de comunicare. Spre exemplu, televiziunea oferă cuvinte, imagini și muzică. Adesea termenul mass-media identifică acele mijloace ale comunicării bazate pe tehnologie care fac o punte între cel care comunică și cel care receptează.

Limbajul este codul cu care este transmisă informația, reprezintă unelă comunicării.

În prima categorie intră limbajul. Limbajul reprezintă codul comunicării, este liantul între cel ce transmite informația, emițător, și cel ce primește informația, receptor. Limbajul determină forma comunicării. El este de trei feluri:

Limbaj scris.

Limbaj verbal.

Limbaj nonverbal.

Judecarea, sinele și societatea nu sunt structuri discrete, ci procese de interacțiune personală și interpersonală. Interacțiunea simbolică subliniază importanța limbajului, ca mecanism fundamental în devenirea sinelui și judecării.

Personalitatea este ceea ce este propriu, caracteristic fiecărei persoane și o distinge ca individualitate; felul propriu de a fi al cuiva.

Comunicarea are o foarte mare influență asupra personalității deoarece în ziua de azi individul se definește în funcție de ceilalți iar comportamentul reprezintă o construcție a persoanei în interacțiunea cu ceilalți. Interacțiunile atrag concomitent comunicare.

Sinele se construiește în interacțiune cu ceilalți. În felul acesta, definirea unei situații nu este niciodată strict individuală, deși apare astfel; în același timp, nici individul nu este doar o oglindă a celorlalți, ci introduce note personale în orice evaluare și răspuns. Cu cât se comunică mai mult cu atât cresc șansele de a se crea personalități puternice. Comunicarea este cheia individului spre societate și integrarea în aceasta. Lipsa comunicării atrage o îndepărtare iminentă față de grup, echipă, societate, etc.

Dacă luăm în discuție termenul de grup observăm că, chiar societatea din care facem parte este un grup. Grupul înseamnă reguli, reputație, țel, muncă în echipă, etc. Sensuri determinate de interacțiune deci de comunicare. Atât timp cât există o bună comunicare există și un randament maxim, însă dacă aceasta lipsește se poate ajunge la disensiuni sau, chiar mai rău.

Funcționarea unui grup mai mare se bazează pe rețeaua care conectează diferite părți ale sale și-i asigură coerența. Nuanta pe care o introduce Blumer ar putea chiar surprinde: "O rețea sau o instituție nu funcționează în mod automat datorită unei dinamici interioare sau unui sistem de cerințe: ea funcționează pentru că persoanele aflate în diferite puncte fac ceva, iar ceea ce fac este rezultatul modului cum definesc situația în care sunt chemate să acționeze"

Arta de a comunica nu este un proces natural ori o abilitate cu care ne nastem. Noi învatam sa comunicam. De aceea trebuie sa studiem ce învatam ca sa putem folosi cunostintele noastre mai eficient. Orice comunicare implica creatie si schimb de întelesuri. Aceste întelesuri sunt reprezentate prin "semne" si "coduri". Se pare ca oamenii au o adevarata nevoie sa "citeasca" întelesul tuturor actiunilor umane. Observarea si întelegerea acestui proces poate sa ne faca sa fim mai constienti referitor la ce se întâmpla când comunicam.

Este o alta lectura a comunicarii si semnificatiei sale legata de data aceasta de procese sociale de adancime, cum ar fi conservarea identitatii si coeziunii, exercitarea functiei vitale de integrare sociala, de mentinere si consolidare a unui humus psihologic comun. In nici una dintre ipostazele sale majore, societatea (comunitatea umana) nu poate exista fara comuni-care: nici in cea de dobandire a unei experiente comune (care presupune dialog), nici in cea de transmitere a zestrei culturale, nici in construirea acor-dului asupra unor probleme si dezlegari. comunicarea semnifica mult mai mult decat schimbul si raspandirea de informatii; comunicarea creaza si mentinea societatea.

Reflectii si maxime:

"E în zadar sa vorbesti celui care nu vrea sa te asculte."
M. Eminescu

"Cuvântul este sunet si culoare, e mesagerul gândului uman."
T. Vianu

"Cât de puternice sunt cuvintele drepte. "
Biblia

"Cuvintele sunt cele mai puternice droguri folosite de omenire."
Rudyard Kipling

"Pana de scris este mai puternica de cât sabia"
Shakespeare

"Ca sa pregatesti o buna cuvântare spontana îți trebuie mai mult de trei saptamâni. "
Mark Twain

"Scrierea la persoana a treia deseori ne permite sa ne ascundem în spatele organizatiei. "
H. Schwartz

"Precizarea întelesului termenilor este cea dintâi precautie care se ia în orice discutie."
P. P. Negulescu

"O cuvântare fara scop specificat este ca o calatorie fara destinatie."
Ralph C. Emedley